

Dr. Szabó Gyula (1935–2016)

Dr. Szabó Gyulát környezetében mindenki csak *Tamár Úr* néven ismerte, szólította. Mindezt életével, emberségességével, szaktudásával vívta ki. Kollégái és hallgatói egyaránt szeretettel szólnak róla, az

emberről, aki mindig segített mindenkinek, akinek csak tudott.

1935. március 28-án született a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Alsóvadászon. Itt járt általános iskolába is. Középiskolai tanulmányait Nagykőrösön végezte. Az érettségit követően a soproni Erdőmérnöki Főiskolán tanult tovább, ahol 1960-ban szerezte meg erdőmérnöki oklevelét. Annak az évfolyamnak volt tagja, amelyik 1956-ben kiment Ausztriába. Őt azonban a szíve rövid idő után hazahúzta. Egyetemi tanulmányainak befejezése után több munkakörben is dolgozott az erdészeti területén, míg 1963 szeptemberében dr. Sébor János meghívására az Erdészeti és Faipari Egyetem Földméréstani Tanszékére került.

Az oktatás és kutatás mellett eredményesen pályázott külföldi ösztöndíjra, és 1973-ban három hónapot tölthetett Helsinkiben. A tanulmányút eredményeként elkészítette egyetemi doktori értekezését, melyet 1974-ben „Summa cum laude” minősítéssel megvédett.

1975 januárjában az egyetem rektora áthelyezi Székesfehérvárra, a 3 éve megalakult Földmérési és Földrendezői Főiskolai Karra, ahol az alapítandó földrendezői szak koordinációs és oktatási feladatait bízták rá. 1976. július 1-jével főiskolai docensként, majd 1984. július 1-jétől főiskolai tanárként végezte oktató munkáját, egészen 2005. március 28-ig, 70 éves koráig, amikor a felsőoktatási törvény rendelkezése szerint a miniszterelnök felmentette e tisztsége alól.

Fehérváron az oktatás mellett sok külső megbízást is szerzett, illetve vezette azok terpei és irodai munkáit. Ezek nem egyszerűen ipari feladatok voltak, hanem számtalan TDK és szakdolgozat alapját is jelentették.

Az oktatási és emberi tevékenysége vezetett oda, hogy a karon több vezetői megbízása is volt. Tanszékvezetőként irányította az Alapozó tárgyak Tanszékének munkáját, majd a részben ebből kinőtt Felmérési és Földrendezői Tanszékét is, melynek alapítója volt. Tíz éven át oktatási igazgatóhelyettesként, majd főigazgató-helyettesként szervezte az egész Kar oktató munkáját. Az 1991-ben létrejött földrendező szaknak szakvevője is lett.

Sokat segített munkatársai fejlődésében is, amikor azok egyetemi doktori, majd PhD értekezéseihez is ötleteket, javaslatokat adott.

Negyvenkét évi oktató munkája során több egyetemi és állami kitüntetésben részesült: az Erdészeti Kiváló Dolgozója, az Egyetem Kiváló dolgozó, Fejér megyéért elnevezésű érem, Fasching Antal-díj, Pro Silvicultura Arte Lignaria et Geodesia, a Magyar Felső-

oktatásért Emlékplakett, a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt, és a Magyar Mérnöki Kamara Tiszteletbeli Tagja elismerés birtokosa volt.

A Fehérváron töltött idő alatt oly sok segítséget kaptunk Tőle, hogy emlékének megőrzése kötelességünk.

Kedves Barátom, Gyuszi! Kívánom, hogy nyugalmad legyen olyan, mint életed volt!

Dr. Szepes András

Tilesch Tibor (1917–2016)

Életének 100. évében rövid szenvedés után Pécsen elhunyt Tilesch Tibor, a Mecsek-erdő Zrt. nyugalmazott számviteli revizora. Vidám természetű, nagy tudású ellenőr volt, aki jóindulatú tanácsaival mindig a termelést segítette elő.

Nem volt könnyű élete. A Felvidéken, Túrornemetiben született egy tanító házaspár negyedik gyermekeként. A trianoni békediktátum után elhagyták a szülőföldjüket, és sok-sok nehézség, hányattatás után Pécsen sikerült új otthonra találniuk.

A Széchenyi István Gimnáziumban, amely az egykori pálos kolostor épületében működött, végezte el a nyolcosztályos gimnáziumot. Érettségi után Pesten sikerült állást találnia egy vállalatnál, ahol hamarosan üzletkötő lett. Örömmel emlékezett vissza erre a szép időkre. A barátaival a Római-parton csónakházat béreltek. Minden nap úsztak, eveztek. E „gyöngyvetelnek” – ahogy ő mondta – a háború vetett véget.

Bevonult, és mivel volt jogosítványa, a gépkocsiszökhöz osztották be besbesültszállító parancsnoknak. Ezt a feladatát a leglelkiesmeretesebben hajtotta végre, amelyről utólag csak szűkszavúan mesélt. A sors iróniája, hogy a békekötés napján esett szovjet fogságba. Szerencsére nem vitték az Uralon túlra. A táborban a tél nagyon kemény volt. A rossz élelmezés mellett nehéz fizikai munkát kellett végezni. Vidám természete, erős lelke és sportos fizikumja átszűrte a nehéz időkben. Társai csak csodálták, hogy mínusz 35 °C-os hidegben is volt kedve reggelente füttyörészni. Két és fél évi fogság után, csodával határos módon, mintegy negyven kilósan érkezett haza, és azonnal munkát keresett.

Valószínűleg bátyja, Tilesch György erdőmérnök, mérnök-főhadnagy, aki a háború után egy tervezővállalatnál parkok felújításával foglalkozott, szerzett neki Gyulajon állást. Először fizikai munkát végzett, majd irodista lett. Elvégezte a számviteli tanfolyamot, és erdőgazdasági belső számviteli ellenőr lett. 1949-ben megnősült, felesége 1970-ben hunyt el. 1973-ban átjött a mecseki erdőgazdasághoz. Második feleségével 43 évig éltek boldog házasságban. Nyugdíjas korukban is szívesen vettek részt az erdészbálokon.

A természetért, az erdőért rajongott. Kertjét, fáit szinte haláláig, mindig nagy örömmel és jókedvvel ápolta, gondozta. A környékbeliek csak „fütytös szomszédnak” nevezték.

Jogosítványát csak másfél évvel halála előtt nem hosszabbította meg az orvos, ami nagyon fájt neki, mert még szívesen vezetett volna. Gyermekei nem voltak, de a nagy család és a rokonság szeretete vette körül, és ápták az utolsó időkben.

A hosszú életű emberek sorsa, hogy munkatársait túléli. A most szolgálatban levők már nem ismerték, nem is hallották róla. Egykori munkatársai közül, azon kevesek, akik még élnek, egészségi okok miatt nem is tudtak a temetésén részt venni.

Pécsen 2016. július 24-én a központi temető Szent Mihály-kápolnájában tartott gyászmise után kísérték utolsó útjára. Kedves Tibor! Emlékedet szeretettel megőrizzük, nyugodjál békében!

Dr. Tóth Aladár

Főglein László (1956–2016)

1956. október 4-én született Székesfehérváron. Általános iskolai és gimnáziumi tanulmányai is szülővárosához kötődtek. Felsőfokú tanulmányait a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán végezte okleveles erdőmérnöként. Már ekkor megmutatkozott átlagon felüli humánuma és empátikus adottsága, mely egész élete során jellemezte. Az egyetemi évek alatt ismerte meg feleségét, Főgleinné Torma Mária-t, aki-vel 1981-ben kötözött Szegedre.

Szegedi munkáját a MÉM Erdőrendezési Szolgálat helyi irodájában üzemtervezőként kezdte. Érdeklődése hamar az erdőfelügyeleti munka felé fordult, így 1985-től 1999-ig a Szegedi Erdőfelügyelőség erdőfelügyelőjeként tevékenykedett.

Hivatali munkája és párja óvodapedagógusi munkája során szerzett kapcsolatait igyekezett aktívan ápolni. Hamar integrálódott a szegedi közéletbe. Szegeden született gyermekük, Andor is.

A rendszerváltozást követően hivatali teendői során a magán-erdőgazdálkodás kialakulásának és ezzel a Csongrád megyei erdészeti szakirányítás megerősödésének tevékeny előmozdítója volt. Akkoriban az Országos Erdészeti Egyesület Csongrád Megyei Helyi Csoportjának vezetőségi tagjaként aktív résztvevője a megyei erdészeti élet alakulásának. Az erdészeti vándorgyűlések és országos szakmai programok rendszeres résztvevője.

A szegedi civil élet állandó látogatója, majd előadója a Közéleti Kávéház rendezvényeinek. Az MTA Szegedi Területi Bizottsága által szervezett „Nők helyzete” munkabizottság tagja, feleségével a bizottság tevékenységének részese előadóként is.

Büszke apa és nagyapa, aki természet-szeretetét igyekezett szeretteire átörökíteni.

A közelmúltban, élete nehéz időszakában írta magáról, filozófiájáról: „A minden napokban élő, józan észsel gondolkodó és tevékenyen tenni akaró emberek együttműködésében bízom, s hiszek a becsület tisztességében.”

Gondolatai éljenek tovább közöttünk, kik hirtelen halála miatt megrendülten állunk itt a végső tisztességet megadva számára!

Nyugodjon békében!

Lajtós János